

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Δ/νσις: Βογατσικοῦ 7, Τ.Κ.: 546 22, τηλ.: 2310-261.216, τηλεομ.: 2310-269.291,
ἰστοσελίς: www.imth.gr, ἤλ. ταχυδρομεῖον: gr_imth@yahoo.com

ἀριθμ. πρωτ.: 266.-

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 30.03.2018.-

Πρὸς τοὺς
εὐλαβεστάτους ἱερατικῶς Προϊσταμένους
καὶ ἅπαντας τοὺς Ἐφημερίους τῶν ἱερῶν Ναῶν
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεραῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης
Ἐνταῦθα

Διὰ τοῦ παρόντος ἡμετέρου ἐγγράφου σᾶς ἀποστέλλομεν τὴν
Πατριαρχικὴν Ἀπόδειξιν ἐπὶ τῷ Ἁγίῳ Πάσχᾳ τοῦ Παναγιωτάτου
Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως - Νέας Ῥώμης καὶ Οἰκουμενικοῦ
Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, πρὸς ἐνημέρωσίν σας.

Εὐχέτης
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
καὶ Ἐντολῇ αὐτοῦ
ὁ Πρωτοσύγκελλος

Ιάκωβος Αθανασίου
ἀρχιμ. Ἰάκωβος Ἀθανασίου

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ
ΕΠΙ ΤΩΙ ΑΓΙΩΙ ΠΑΣΧΑ

Αριθμ. Πρωτ. 312

† Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ
ΕΛΕΩΙ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ ΤΩΙ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΣΕΩΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ ἐμπειρία τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, τῆς πανσωστικῆς νίκης τῆς Ζωῆς ἐπὶ τοῦ Θανάτου, εἶναι ὁ πυρὴν τῆς πίστεως, τῆς θείας λατρείας, τοῦ ἠθους καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ χριστεπωνύμου ὀρθοδόξου λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἡ ζωὴ τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν, εἰς ὅλας τὰς ἐκφάνσεις καὶ τὰς διαστάσεις αὐτῆς, διαποτίζεται καὶ τρέφεται ἀπὸ τὴν πίστιν εἰς τὴν Ἀνάστασιν, ἀποτελεῖ καθημερινόν Πάσχα. Τό πασχάλιον αὐτό βίωμα δέν εἶναι ἀπλῶς ἀνάμνησις τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ βίωσις καὶ τῆς ἰδικῆς μας ἀνακαινίσεως καὶ ἀκλόνητος βεβαιότης περὶ τῆς ἐσχατολογικῆς τελειώσεως τῶν πάντων.

Κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν εὐχαριστιακὴν Λειτουργίαν, ἡ ὁποία συνδέεται ἀρρήκτως μὲ τὴν «κλητὴν καὶ ἀγίαν ἡμέραν» τῆς Κυριακῆς, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐορτάζει αὐτὴν τὴν ὑπαρξιακὴν μετοχὴν εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἐμπειρικὴν πρόγευσιν τῶν εὐλογιῶν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἐντυπωσιάζει ὁ ἀναστάσιμος καὶ εὐφρόσυνος χαρακτήρ τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἡ ὁποία τελεῖται πάντοτε ἐν ἀτμοσφαίρᾳ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως καὶ εἰκονίζει τὴν τελικὴν καινοποίησιν τῶν ὄντων, τὴν πεπληρωμένην χαράν, τὴν πληρότητα τῆς ζωῆς, τὴν μέλλουσαν ὑπέρχουσιν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς γνώσεως.

Πρόκειται περὶ τῆς λυτρωτικῆς θεάσεως τοῦ παρόντος ὑπὸ τὸ φῶς τῶν Ἐσχάτων καὶ τῆς δυναμικῆς πορείας πρὸς τὴν Βασιλείαν, περὶ τῆς ἀκαταλύτου σχέσεως καὶ συνυφάνσεως τῆς παρουσίας καὶ τοῦ ἐσχατολογικοῦ χαρακτήρος τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ κόσμου, ἡ ὁποία δίδει εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν μοναδικόν δυναμισμὸν καὶ λειτουργεῖ διὰ τοὺς πιστοὺς ὡς ἔναυσμα καλῆς μαρτυρίας ἐν τῷ κόσμῳ. Ὁ Ὁρθόδοξος πιστὸς ἔχει ἰδιαιτέρον λόγον καὶ ἰσχυρόν κίνητρον διὰ νὰ ἀγωνίζεται κατὰ τοῦ κοινωνικοῦ κακοῦ, διότι ζῆ ἐντόνως τὴν ἀντίθεσιν μεταξύ τῶν Ἐσχάτων καὶ τῶν ἐκάστοτε ἱστορικῶν δεδομένων. Ἐξ ἐπόψεως Ὁρθοδόξου, ἡ φιλόδοξος διακονία, ἡ βοήθεια πρὸς τὸν ἐμπερίστατον ἀδελφόν, κατὰ τὸ Κυριακόν «ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. κε', 40), καὶ ἡ ἔμπρακτος ἀγάπη τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου (βλ. Λουκ. 30-37), συμφώνως καὶ πρὸς τὸ Πατερικόν «Ἐκείνον μάλιστα ἡγοῦ εἶναι πλησίον, τὸν δεόμενον,

καί αὐτεπάγγελτος ἐπὶ τὴν βοήθειαν βάδιζε» (Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης), ἀποτελοῦν προέκτασιν καὶ ἔκφρασιν τοῦ εὐχαριστιακοῦ ἤθους τῆς Ἐκκλησίας, ἀποκάλυψιν ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ βιωματικὴ πεμπτουσία τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, ἐν τε τῷ παρόντι καὶ ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Ἑσχάτων.

Ἐν τῇ συναφείᾳ ταύτῃ κατανοεῖται καὶ τὸ γεγονός ὅτι ἡ λειτουργικὴ ζωὴ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν δονεῖται ἀπὸ τὴν βίωσιν τῆς «κοινῆς σωτηρίας», τῆς δωρεᾶς τῆς «κοινῆς ἐλευθερίας» καὶ τῆς «κοινῆς βασιλείας», καὶ ἀπὸ τὴν προσδοκίαν τῆς «κοινῆς ἀναστάσεως». Κυριαρχοῦν τὸ «ἡμεῖς», ἡ κοινότης τῆς ζωῆς, ἡ συμ-μετοχὴ καὶ τὸ σύν-εἶναι, ἡ ἀγιαστικὴ ταύτισις τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας μέ τὴν θυσιαστικὴν καὶ δοξολογικὴν ἀγάπην. Αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ συγκλονιστικὸν μήνυμα τῆς ὀλολάμπρου εἰκόνας τῆς Ἀναστάσεως, τῆς Καθόδου τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν Ἄδην. Ὁ Κύριος τῆς δόξης, κατελθὼν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς καὶ συντρίψας τὰς πύλας τοῦ Ἄδου, ἀναδύεται νικηφόρος καὶ ὀλόφωτος ἐκ τοῦ τάφου, ὄχι μόνος καὶ φέρων τὸ λάβαρον τῆς νίκης, ἀλλὰ ὁμοῦ μετὰ τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας, συνανιστῶν, συγκρατῶν καὶ κρατύνων αὐτούς καὶ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῶν, ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ ὀλόκληρον τὴν κτίσιν.

Τὸ εὐαγγέλιον τῆς Ἀναστάσεως, τῆς «κοινῆς τῶν ὅλων πανηγύρεως», τῆς καταργησάσης τὸ κράτος τοῦ θανάτου πανσθενοῦς Ἀγάπης, ἡχεῖ σήμερον εἰς ἓνα κόσμον σοβούσης κοινωνικῆς ἀδικίας, φαλκιδεύσεως τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου, εἰς μίαν οἰκουμένην - Γολγοθᾶν προσφύγων καὶ μυριάδων ἀθῶν παιδιῶν. Αναγγέλλει ἐκ βαθέων ὅτι, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ἔχει ἀπόλυτον ἀξίαν. Διακηρῦττει ὅτι τὰ παθήματα καὶ τὰ δεινά, ὁ σταυρός καὶ ὁ Γολγοθᾶς, δέν ἔχουν τὸν τελευταῖον λόγον. Δέν εἶναι δυνατόν νά θριαμβεύσουν οἱ σταυρωταὶ ἐπὶ τῶν τραγικῶν θυμάτων των. Εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὁ Σταυρός εὐρίσκεται εἰς τὸ κέντρον τῆς εὐσεβείας, δέν εἶναι ὅμως ἡ ἐσχάτη πραγματικότης, αὐτὸς πού ὀρίζει καὶ τὸ τελικόν σημεῖον προσανατολισμοῦ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Τὸ οὐσιῶδες νόημα τοῦ Σταυροῦ εἶναι ὅτι ἀποτελεῖ ὁδὸν πρὸς τὴν Ἀνάστασιν, πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς πίστεως ἡμῶν. Ἐπὶ τῆς βάσεως αὐτῆς, οἱ Ὁρθόδοξοι ἀναφωνοῦμεν: «Ἰδοὺ γάρ ἤλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ». Εἶναι χαρακτηριστικόν, ὅτι εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἡ Ἀκολουθία τῶν Παθῶν δέν εἶναι καταθλιπτικὴ, ἀλλὰ σταυροαναστάσιμος, ἀφοῦ τὸ Πάθος προσεγγίζεται καὶ βιοῦται διὰ μέσου τῆς Ἀναστάσεως, ἡ ὁποία εἶναι «λύτρον λύτης». Διὰ τὸ Ὁρθόδοξον αἰσθητήριον, ἡ ἀμετάθετος σύνδεσις Σταυροῦ καὶ Ἀναστάσεως εἶναι ἀσυβίβαστος μέ κάθε μορφῆς ἐσωτερικὴν φυγὴν εἰς μυστικισμούς ἢ εἰς ἓνα αὐτάρεσκον εὐσεβισμόν, οἱ ὅποιοι συνήθως εἶναι ἀδιάφοροι διὰ τὰ παθήματα καὶ τὰς περιπετείας τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ ἰστορίᾳ.

Τὸ κήρυγμα τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως εὐρίσκεται, εἰς τὴν ἐποχὴν μας, ἐπίσης ἀντιμέτωπον τόσον μέ τὴν ἀλαζονικὴν αὐτοαποθέωσιν τοῦ συγχρόνου ἐκκοσμικευμένου, λογοκρατουμένου, πεπεισμένου διὰ τὴν παντοδυναμίαν τῆς ἐπιστήμης, ἑαυτοκεντρικοῦ καὶ προσκεκολλημένου εἰς τὰ γεῶδη καὶ πρόσκαιρα ἀνθρώπου, τοῦ ἀνθρώπου χωρὶς πόθον τῆς αἰωνιότητος, ὅσον καὶ μέ τὴν ἀπώθησιν συνόλου τῆς Ἑνσάρκου Θείας Οἰκονομίας καὶ τοῦ «σκανδάλου» τοῦ Σταυροῦ, ἐν ὀνόματι τῆς ἀπολύτου ὑπερβατικότητος τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀγεφυρώτου χάσματος οὐρανοῦ καὶ γῆς.

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις, ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι πιστοί, τιμιώτατοι ἀδελφοί καὶ πεφιλημένα τέκνα ἐν Κυρίῳ, ἔμπλεοι τῆς πείρας τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως, λαβόντες φῶς ἐκ

τοῦ ἀνεσπέρου φωτός, ἐν παντί εὐχαριστοῦντες, τὰ ἄνω φρονοῦντες, ἔχοντες δέ ἐντεῦθεν ἤδη τόν ἀραβῶνα καί τὰ ἐνέχυρα τῆς ἐσχατολογικῆς πληρώσεως τῆς Θείας Οἰκονομίας, ἀναβοῶμεν, ἐν Ἐκκλησίᾳ, τό «Χριστός Ἀνέστη!», δεόμενοι ὅπως ὁ παθῶν, ταφείς καί ἀναστάς Κύριος καταυγάζη τὰς διανοίας, τὰς καρδίας καί πᾶσαν τήν ζωὴν ἡμῶν, κατευθύνη δέ τὰ διαβήματα ἡμῶν πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθόν καί ἐνισχύη τόν λαόν Αὐτοῦ πρὸς μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Ἀγάπης «ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» (Πράξ. α', 8), εἰς δόξαν τοῦ «ὑπὲρ πᾶν ὄνομα» ὀνόματος Αὐτοῦ.

Φανάριον, Ἅγιον Πάσχα, βιη
† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως
διάπυρος πρὸς Χριστόν Ἀναστάντα
εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

Ἀναγνωσθήτω ἐπ' ἐκκλησίας κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Πάσχα, μετὰ τό Ἱερόν Εὐαγγέλιον.